

**Preacucernici Părinți, mult încercată
familie, întristată adunare,
Hristos a înviat!**

Ne-am adunat la un eveniment întristător, să-l petrecem pe ultimul drum pe cel ce a fost părintele Cătălin-Mircea Lucaci, paroh în Ciumărna și protopop al Zalăului.

Mărturisesc cu toată sinceritatea că îmi este foarte greu să țin o cuvântare în această împrejurare, din moment ce cunosc personal fiecare membru al familiei părintelui protopop răposat.

În aceste câteva zile, de când părintele Cătălin nu mai este cu noi, internetul s-a umplut cu tot felul de afirmații malițioase și neoameni, care se consideră inteligenți, dar dovedesc contrariul, din moment ce nu au un dram de respect și de decență nici măcar în fața morții, au început să împrăsteie cu noroi în Biserică.

Acestora, precum și tuturor celor care mă ascultă și vor transmite mai departe mesajul meu, le spun ceea ce a afirmat Sfântul Evanghelist Ioan: „Cunoașteți adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Ioan 8,32).

Pornind de la acest principiu, voi prezenta realitatea, la al cărei deznodământ dureros ne aflăm cu toții, astăzi, pentru că nimeni nu poate nega sau pune la îndoială ceea ce este evident și dovedit cu numeroși martori.

Nu voi ascunde faptul că am fost șocat și încă sunt răvășit de ceea ce s-a întâmplat luni după-amiază în Ciumărna, tocmai de aceea mă simt obligat să vă prezint adevărul, nu presupuneri și interpretări.

După cum este firesc, voi începe cu ceea ce toată lumea știe, și anume că părintele Cătălin a fost un fiu iubit, cuminte și ascultător, un coleg bun, un soț și tată devotat, precum și un preot și protopop vrednic, altfel spus, un om de omenie și capabil.

Era stâlpul familiei, nădejdea și mângâierea bărbaneților părinților.

Din nefericire, nu a fost să fie așa până la sfârșit.

În urmă cu patru ani de zile părintele s-a îmbolnăvit, iar de doi ani și jumătate afecțiunea de care suferea s-a agravat, dar asemenea Sfintei Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul, s-a tăinuit pe sine, ducându-și crucea cu demnitate, fără a se plânge nimănui. În afară de familie, nimeni nu știa că suferă de o boală nemiloasă, care odată cu trecerea vremii devenea tot mai severă, luciditatea fiindu-i uneori afectată.

Pentru a prezenta cu exactitate ceea ce s-a petrecut în urmă cu trei zile, voi trece în domeniul metaforei, pentru care mă voi folosi de cea mai renumită poezie din literatura noastră, și anume Luceafărul, de Mihai Eminescu. În această poezie sunt trei personaje principale, Luceafărul, Cătălina și Cătălin. Dacă Luceafărul a fost gata să renunțe la nemurire doar pentru a fi cu Cătălina, de această dată acțiunea narațiunii s-a inversat, iar Cătălin a hotărât să renunțe la boală, pentru a fi nemuritor și a deveni Luceafăr, de aceea, parafrazându-l pe Mihai Eminescu, îi adresez lui Cătălin următoarele cuvinte: Cobori în jos, Luceafăr blând,/ Alunecând pe-o rază,/Pogoară-n groapă, în mormânt,/În lut tu te așează.

Conform procedurii extrem de riguroase care se impune în astfel de situații, nu doar că am solicitat și verificat fișa pacientului, care prezintă negru pe alb diagnosticul acestuia, ci am luat legătura și cu medicul curant al părintelui, care mi-a confirmat faptul că acesta nu a avut discernământ când a luat această hotărâre, de aceea nu îl condamn, ci îl deplâng, îl plâng și mă rog pentru el.

Mă simt, de asemenea, obligat să afirm că slujba de astăzi nu este un pogorământ, nu a fost săvârșită la căpătâiul părintelui fiindcă acesta este preot, ci pentru că se oficiază în astfel de cazuri, când medicul de specialitate confirmă că un om cu probleme grave de sănătate este lipsit de luciditate atunci când săvârșește anumite fapte.

Totodată, cu prilejul acestei slujbe, la care au asistat zeci de slujitori ai lui Dumnezeu, s-a observat și aspectul smerit și penitențial al acesteia, fiind oficiată de un singur preot, protopop, asemenea defunctului.

În zilele noastre oamenii dovedesc tot mai mult că nu se tem de judecata lui Dumnezeu, ci de gura lumii, de aceea voi da un exemplu în acest sens.

În timpul Domnului Hristos o persoană care săvârșea adulter trebuia omorâtă cu pietre. „Și cărturarii și fariseii au adus la El o femeie prinsă în adulter și, punând-o în mijloc, I-au zis: «Învățătorule, această femeie a fost prinsă săvârșind adulter. Iar Moise prin lege ne-a poruncit ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Așadar, tu ce zici?». Iar pe aceasta o spuneau ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ. Dar cum ei stăruiau întrebându-L, El S-a ridicat și le-a zis: «Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra asupra ei». Și iarăși plecându-Se în jos, scria pe pământ. Iar ei, auzind și muștrați fiind de cuget, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni și până la cei din urmă; și a rămas Iisus

singur, și femeia stând în mijloc. Și ridicându-Se Iisus și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: «Femeie, unde sunt pârașii tăi? Niciunul nu te-a osândit?». Iar ea a zis: «Niciunul, Doamne». Și Iisus i-a zis: «Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și de acum să nu mai păcătuiești!» (Ioan 8,3-11).

Pentru a actualiza întâmplarea relatată de Sfânta Scriptură, vă fac cunoscut faptul că la Sfânta Liturghie oficiată cu arhieru, în timpul Heruvicului, diaconul toarnă apă pe mâinile ierarhului, pentru a se spăla, și îl întreabă de trei ori: „Câți sunteți credincioși?”, iar acesta răspunde, în numele comunității: „Toți suntem credincioși”. La fel de bine ar putea întreba: „Câți sunteți păcătoși?”, iar arhierul să răspundă tot în numele comunității: „Toți suntem păcătoși”, pentru că de aceea se spală pe mâinile întinate, fiindcă urmează să se atingă de sfintele vase și de cinstitele daruri, care în urma rugăciunii se vor preface în Sfântul Trup și Sânge al Domnului Hristos.

De aceea, fiecare dintre noi să ne vedem bârna din ochiul nostru, iar nu paiul din ochiul aproapelui și să nu judecăm pe nimeni, din moment ce nici Dumnezeu Tatăl nu face aceasta, pentru că „toată judecata I-a dat-o Fiului” (Ioan 5,22).

Bunul Dumnezeu să ierte păcatele robului său, preotul Cătălin-Mircea, să dea putere și mângâiere familiei sale, greu încercate și să aibă milă cu noi toți, cei de față.

Amin